

२. ध्यानीमनी

प्रशांत दळवी (१९६१) :

प्रसिद्ध नाटककार व चित्रपट-कथालेखक. 'चारचौघी', 'ध्यानीमनी', 'चाहूल', 'सेलिब्रेशन', 'गेट वेल सून' ही नाटके आणि 'खिडक्या' हा कथासंग्रह प्रकाशित. अखिल भारतीय मराठी नाट्य परिषदेचा 'बालगंधर्व पुरस्कार', 'जयवंत दळवी पुरस्कार', 'दगड का माती' या प्रायोगिक नाटकाच्या नाट्यलेखनासाठी 'नाट्यदर्पण पुरस्कार' अशा अनेक पुरस्कारांनी सन्मानित.

'ध्यानीमनी' हे अगदी वेगळ्या समस्येचे चित्रण करणारे व्यावसायिक रंगभूमीवरील एक दर्जेदार नाटक आहे. ठिकठिकाणी आढळणाऱ्या व सर्वांचे लक्ष असूनही एरवी दुर्लक्षित असलेल्या अपत्यहीनतेच्या समस्येचा घेतलेला कलात्मक आणि मानसशास्त्रीय वेध हे या नाटकाचे बलस्थान आहे.

अपत्यहीन स्त्रीकडे पाहण्याचा समाजाचा दृष्टिकोन, त्यामधून त्या स्त्रीच्या मनात उठणारी भावनिक आंदोलने, त्यातून तिच्या संसारात उभे राहणारे मानसिक वादळ, त्यामध्ये तिचा पती सदाचे असणारे तटस्थ सहकार्य आणि मोहितबाबतची वस्तुस्थिती पटवून देण्याचा डॉ. समीरचा प्रयत्न हा या नाटकाचा विषय आहे.

सदानंद-शालन आणि समीर-अपर्णा हे पती-पत्नी ही या नाटकातील प्रमुख पात्रे आहेत.

'मोहित' या काल्पनिक मुलाच्या रूपाने आपल्या जीवनात मातृत्वाचे रंग भरणारी शालू आणि काल्पनिक जग कोणते व वास्तव कोणते या विचाराने गोंधळलेला सदा या दोघांच्या मनातील घालमेल या नाटकात नाट्यरूपाने प्रकट होते. विषयाशी एकरूप झालेल्या सहजसुलभ संवादशैलीमुळे नाटक तीव्रतेने प्रेक्षकांच्या; वाचकांच्या मनाला भिडते.

एका बाजूला मूल नसल्यामुळे नात्यात आलेला कोरडेपणा तर दुसऱ्या बाजूला कल्पनाविशवातील मुलाबरोबर रमताना येणारा भावनिक ओलावा यांमुळे मनाची पकड घेत नाटकाचे कथानक गतिमान होते.

सदाचा घुमेपणा व शालूने गाठलेले अति उत्साहीपणाचे टोक, यातून निर्माण झालेल्या मनोविकृतीचे वास्तव चित्रण नाटकातून घडते.

निपुत्रिक स्त्रीकडे बघण्याचा दूषित दृष्टिकोन, 'मूल असल्याशिवाय आयुष्याची परिपूर्ती नाही', अशी खुळी सामाजिक समजूत येथे दिसून येते. अशा सामाजिक दडपणांतून, हतबलतेतून मनोविकृती निर्माण होतात का? असा प्रश्न पडतो. नाटकातून सूचित होणारा हा विचार त्याच्या वैशिष्ट्यपूर्ण बाजूंसह परिपक्वतेने निकोपतेकडे वळावा, हा या नाटकाचा उद्देश आहे.

आपल्या मुलाला घडवण्यासाठी आई कशी खपते, त्याला चांगला माणूस म्हणून घडवण्यासाठी ती किती प्रयत्नशील असते, याचे अप्रत्यक्षपणे दर्शन या नाटकातून घडते.

शालूच्या अबोध मनातील अमूर्त घालमेल नाटककाराने कलात्मकरीत्या शब्दबद्ध केली आहे. दररोजच्या जीवनव्यवहाराच्या चैतन्यस्पर्शाने नाटकातील संवाद जिवंत कसे होतात? मानवी मनातील अगम्य गुंते नाटककार किती सहजतेने उलगडून दाखवतात? छोट्या-मोठ्या नाट्यमय प्रसंगांतून नाटक उत्कर्षाबिंदूपर्यंत कसे पोहोचते? हे सगळे समजून घ्यायचे असेल तर मुळातून पूर्ण नाटक वाचा. जमले तर प्रयोगही पाहा.

प्रस्तुत उताऱ्यातील काल्पनिक मुलाबद्दलचा शालूचा वात्सल्यस्रोत आपल्या मनात संवेदनशीलता निर्माण करणारा आहे. या नाटकातील काही भाग खाली दिलेला आहे.

समीर : वहिनी, थांबा हो! घाई कसली? आम्हांला सगळं समजलंय वहिनी. आम्ही रात्री बघितलंय वहिनी. तुम्ही एकट्याच खुर्चीशी... (सदानंद आणि शालन चपापून एकमेकांकडे बघतात.) वहिनी, नसलेल्या मोहितचा असा ध्यास घेणं बरं नाही. मोहित नावाचं कुणीही या घरात नसताना त्याला असं ध्यानी, मनी, स्वप्नी तुम्ही जगवू पाहाताय; पण हे किती दिवस

करणार तुम्ही? वहिनी, सदाभाऊ, हा खेळ तुम्हांला महागात पडेल. अहो, या जगात लाखो जोडप्यांना मूल होऊ शकत नाही; पण म्हणून ते अशी काल्पनिक शरीरं नाही वाढवत. हा कसला भयानक खेळ तुम्ही जगताय? हे सगळं कशासाठी? माझ्याशी, वहिनी, माझ्याशी तुम्ही सायकॉलॉजीच्या गप्पा मारत होता आणि तुमचीच एक केस झालीय हे कधी लक्षातच आलं नाही तुमच्या. तुम्ही एवढ्या

हुशार आहात. प्रेमळ आहात. सुशिक्षित आहात. तुम्ही स्वतःला समजावून घेतलं पाहिजे. समजावून सांगितलं पाहिजे. मोहित अस्तित्वात नाही. या घरात मोहित नावाच्या मुलानं कधी जन्मच घेतला नव्हता ही वस्तुस्थिती तुम्ही फेस करायला पाहिजे. एखाद्या गोंडस बाळाला दत्तक घ्या! त्याला मोहित म्हणा!

शालू : गप्प बस! नालायक माणसा, गप्प बस. तू काय बोलतोयस याचं थोडंतरी भान आहे तुला? शुद्धीत आहेस का तू? अरे, तू डॉक्टर झालास म्हणजे तुझ्याकडे फक्त असलेल्या माणसावर उपचार करायचा अधिकार आहे. असलेलं माणूस नसलेलं ठरवायचा कोणी अधिकार दिला तुला? तू स्वतःला काय समजतोस? माझ्या या... या पोटातून बाहेर आलेल्या मुलाचा जन्म नाकारणारा तू कोण रे पोरा! मी, मी कळा सोसल्यात, नऊ महिने ओझं वाहिलंय त्याचं. मी त्याची शी-शू पुसलीय. न्हाऊ-माखू घातलंय. त्याची टाळू भरून शांत जोजवल्यावर त्याला हसताना पाहण्यासाठी पाठीला कळ लागेपर्यंत जागी राहिलेय.

समीर : वहिनी ऐका माझं!

शालू : अरे चल. कुठला कोण भामटा तू. माझ्या मोहितला नाकारतोय? त्याचं अस्तित्त्व नाकारतोय? तो म्हणे जन्मलाच नाही! मुलाच्या आईला मुलाच्या जन्माचा पुरावा मागतोय? तू जन्मलास याला पुरावा काय रे पोरा? आहे का तुझ्याकडे काही पुरावा?

समीर : वहिनी, कमाल आहे तुमची! हा मी तुमच्यासमोर उभा आहे, हाच नाही का पुरावा?

शालू : तू इथं उभा आहेस?

समीर : म्हणजे?

शालू : तू इथं उभा नाहीच आहेस.

समीर : मी मला स्वतःला बघू शकतोय.

शालू : अरे, मग माझा मोहितही स्वतःला बघू शकतो.

समीर : पण तो मला दिसत नाही.

शालू : पण तो मला दिसतो.

समीर : काय लावलंय तुम्ही हे?

शालू : तू काय लावलं आहेस हे? अरे विद्वान माणसा, एखाद्याचं असणं नसणं म्हणजे शेवटी काय रे? दुसऱ्याला ते जाणवणं नं? तू आहेस कारण अपर्णा म्हणते तू आहेस. तू आहेस कारण सदा म्हणतो, मी म्हणते तू आहेस. उद्या या क्षणी आम्ही तिघेही तू नाहीस असं म्हणालो तर तुझ्या असण्याला काय अर्थ आहे समीर? तसंच या घरात, या आमच्या दोघांच्या विश्वात आम्ही दोघेही म्हणतोय आम्हांला मोहित नावाचा मुलगा आहे, म्हणजे तो असायलाच हवा नाही का? अरे, या घरातल्या जगातले आम्ही दोघे म्हणजे शंभर टक्के लोकसंख्या जेव्हा म्हणतेय, की मोहित आहे या घरात, या जगात, या पृथ्वीच्या पाठीवर मोहित आहे, तर तो असणारच. तो आहेच. तू ही आहेस. कारण अपर्णा तुला हाक मारते, तुझी आई तुला मायेनं जवळ घेते. तुझे पेशंट्स तुला डॉक्टर म्हणून आपली दुःखं सांगतात. उद्या तुझं बाळ तुला बाबा म्हणेल. तू आहेस कारण तुझे कपडे आहेत. तुझे बूट आहेत. तुझी पुस्तकं आहेत. तुझ्या डायरीवर तुझं नाव आहे. तुझा कोणता तरी वाढदिवस आहे. तुझं घड्याळ आहे. तुझं पेन आहे. आमच्याही घरात एकदा नीट बघ. ही बघ रॅकेट. हे, हे मोहितचे कपडे. वाढत्या उंचीबरोबर आखूड होतायत. हा त्याचा शर्ट. ही पॅट. हा टॉवेल. बनियन. हे हे, हे त्याचे बूट. त्याच्या आजोबांनी दिलेत त्याला. आजोबांनी म्हणजे माझ्या वडिलांनी. यांचे वडील कसले देतायत? हे त्याचे मोजे. मी काल रात्री एकटीनंच धुतलेत. बघा अजून ओले आहेत. बघा. बघा. बघ गं अपर्णा. खात्री करून घे. या कपड्यांचा गंध बघा. गंध आहे त्याला मोहितच्या शरीराचा. त्याच्या घामाचा. खेळून दमूनभागून घरी येतो तेव्हा

तांबूस पडलेल्या चेहऱ्यावरून घामाच्या या अशा वेड्यावाकड्या धारा लागलेल्या असतात नुसत्या. चिकचिकीत झालेले कुरळे केस आणि डोळ्यांच्या पापण्यांवर चमकताहेत असंख्य धुळीचे कण. पाय तर बघवतच नाही बाई. ढोपरापर्यंत हे अस्से धुळीनं माखलेले. गुडघ्यावर तर एखादी हमखास ओली जखम. त्याशिवाय तर घरी यायचंच नाही हा जणू नियम. हा त्याच्या शाळेचा डबा. नाही, नाही आज रिकामा आहे त्यावर जाऊ नका. एरवी कणकीच्या शिऱ्यावर साजूक तुपाचा तवंग असतो अंधरलेला. माझ्या हातचे चपातीचे लाडू तर त्याचे मित्र मेले चेंडू पळवावेत तसे पळवतात. मी म्हणते पळवेनात. मोहितचे मित्र ते. त्यांनी काढलेली ही चित्रं. या वह्यांवर बघा त्याचं नाव आहे. अक्षराला हसू नका. या बाबतीत कार्ट अगदी बापाच्या वळणावर गेलंय. दोघांच्याही अक्षराचा मेला वळणाशी काही संबंध नाही. ही त्याची पुस्तकं. लहानपणीची खेळणी. हा घोडा. ज्यावर बसून तो लहानपणी झुलायचा. ही बघा टेबलटेनिसची बॅट. हा बॉल. हा तर तुम्हीच आणलाय. तुम्ही चांगली सुशिक्षित माणसं आहात नं डॉक्टर? तुम्ही काय मूर्ख आहात, अशी नसलेल्या माणसाला गिफ्ट आणायला? नाही तुम्ही कसले मूर्ख? मूर्ख मोहितला नाही म्हणणारे. आंधळे सगळे. तुम्हांला मोहित बघायचाय नं? बघा हं डॉ. समीर करंदीकर, जरा माझ्या नजरेनं बघा. लक्षात ठेवा. तुम्ही आहात कारण मी म्हणते म्हणून. ये रे मोहित ये. ये. ये. लाजू नको. लाजतोय तो. तुम्हांला लाजतोय बघा कसा. नाही, नाही. घाबरू नकोस वेड्या. हे इंजेक्शन देणारे डॉक्टर नाहीत. हे शहाण्या माणसांना वेडं करणारे डॉक्टर आहेत. तू शहाणा आहेस का? नाही नं? मग ये बाहेर. डॉक्टर रागावू नका हं. थोडा विनोद केला. इंजेक्शनला घाबरतो. शाळेत मेडिकल टेस्ट असली, की नेहमी घरी पळून

येतो. मग मी आमच्या फॅमिली डॉक्टरांना दाखवते. काही बिघडत नाही नं? हा बघा आला. आलास? चल डॉक्टरकाकांच्या पाया पड. (ती अशाप्रकारे मोहितला हवेत वाकवते की क्षणभर तो खरेच पाया पडतोय असे भासून समीर पटकन मागे सरकतो. क्षणभर चपापतो आणि ओशाळतो.) फसलात नं? मोहित घरी आहे कुठं? तो ट्रेकिंगला नाही का गेला? हे, हे असंच फसवलो जातो आपण आणि मग खरं काय नि खोटं काय हेच कळत नाही. तुमचंही असंच झालंय डॉक्टर. म्हणून तुम्हांला असलेलं, नाही आहे असं वाटायला लागलंय. हे अस्संच होतं. दिवसाला दिवस आणि रात्रीला रात्र का म्हणायची हेच कळेनासं होतं. उजेडातलं खरं की अंधारातलं खरं मानायचं हेच समजेनासं होतं. त्या दिवशी लाईट आल्यावर उजेडात काहीतरी पाहिल्याचं म्हणालास ना समीर. त्या उजेडात जे तुला दिसलं त्यापेक्षा अंधारातलं खरं नव्हतं कशावरून? तो उजेडच खोटा होता. अंधार होता खरा. मोहितला तू बघितलंयस. तुला माहित आहे. मूल म्हणजे हा घरभर अस्ताव्यस्त पसरलेला गोड पसारा. 'अ फाइनली डिसऑर्गनाईज्ड होम.' एक गोंडस गोंधळच घरभर असा मांडलेला. खबरदार हा माझा पसारा माझ्यापासून हिसकावून घ्याल तर! जळून राख होईल मोहितला नाही म्हणणाऱ्या प्रत्येक जिवाची! बेचिराख होतील सगळे- (सदानंद पुढे होऊन शालनला एक भडकावतो. शालन उद्ध्वस्त झाल्यागत आपल्या खोलीत जाते.)

सदा : समीर सॉरी. पण मला वाटतं तू हे प्रयत्न आता सोडून द्यावेस. मला माहितीये तू शालूकडे सध्या एक पेशंट म्हणून बघतोस. शालूच कशाला; पण मी, मी सुद्धा तुझ्या दृष्टीनं एक आजारी माणूसच झालोय. गुन्हा लपवणाराही गुन्हेगारच ठरतो नं? आजारी माणसाच्या आजाराला गोंजारणाराही आजारी माणूसच ना? तर हो! आहोत आम्ही आजारी. रुग्ण. वेडे. निसर्गनियमांना लाथा घालणारे पशू.

समीर : असं काहीही नाहीए. मला फक्त—

सदा : पण तू माझ्या बायकोला शहाणी करून तरी काय शिकवणारेस समीर? तिनं उजेडाकडे पाहताना घट्ट मिटून घेतलेल्या पापण्या तू ओरबाडून उघडून तरी तिला काय दाखवणार आहेस? तिनं घेतलेल्या झोपेच्या सोंगातून तिला जागं करून तिला पुढं कसं जगवणार आहेस? अरे पोरा, गेली चौदा वर्षं माझ्यापुढे हेच प्रश्न थयथया नाचताहेत. तिला बरं करून माझ्या आयुष्याचं काही बरं होणार आहे का? तिला हवा होता आमच्या रक्ताचा, हाडामासाचा एक गोळा. कसाही चालला असता रे तिला. तोळामासा. फक्त नवे डोळे जन्माला घालायचे होते तिला. पिढ्यान्पिढ्या बघणारे. शिकलेली आहे ती. हुशार आहे. होमसायन्समध्ये चाइल्ड सायकॉलॉजी घोटून घेतली तिनं आणि घर रिकामंच राहिलं. ऊरच रिकामं होतं त्याला ती काय करणार. मी कधीच घालूनपाडून बोललो नाही. घरचे बोलायचे तर घर सोडलं. मित्र बोलायचे, मित्र तोडले. आजूबाजूचे बोलायचे तर वस्ती सोडली आणि इथं दूर ही क्वार्टर कवटाळली. सरांसारख्या देवमाणसाचं दर्शन घेणं टाळू लागलो. घुमा, एकाकी बनत गेलो. आधी आधी हिला खूप समजावलं. म्हटलं, बाई, काही फरक पडत नाही मूल नसलं तर. आपण दत्तक घेऊ एवढीच आवड असली तर; पण तिला धुगधुगती आशा होती. शेजारीपाजारी हिची बाळाला नजर लागेल म्हणून बारशाला बोलवीनात. तेव्हा ही पिसाळल्यागत घरी येरझाऱ्या घालायची. बाळाच्या इच्छेच्या जोरदार कळेंनं कळवळून निघाली. नंतर घरी आली ती आमच्या मोहित बाळाला घेऊनच. सुरुवातीला तिच्या हवेतल्या गप्पा ऐकून त्या धक्क्यातून दोन दिवस घराचं तोंड पाहिलं नाही. नंतर पुन्हा घरी परतलो तर शालू उपाशी राहिली होती समीर. आणि रडत होती ती, ती उपाशी राहिल्यामुळे मोहितला दूध मिळालं

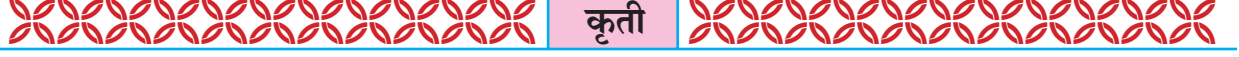
नाही म्हणून. 'तुम्हांला काही बापाचं काळीज आहे की नाही', म्हणाली. एका नव्या जबाबदारीच्या ओझ्यानं वाकलो. काळीज लकाकलं. माझा मोहित मलूल होऊन जणू आईच्या मांडीवर पडला होता. झाकलेल्या ताटातले घास मी शालूला भरवले. तिचे डोळे चकाकले. मांडीवरच्या त्या नसलेल्या पोराला तिनं पदराखाली घेतलं आणि माझ्याकडून पुन्हा मोहितला असं अंतर पडू देणार नाही अशी शपथ घातली. तेव्हापासून तिच्या पदराआड खूप जावळवालं एक बाळ लपलंय असं जे वाटलं ते वाटतंच राहिलं. माझ्या शालूचा चेहराही बाळंतपणाच्या कळा सोसून आता मोकळा तुकतुकीत झाल्यागत वाटला. बरं वाटलं. मोहितला वाढवायचं अशी गाठ मीही मनाशी कुठंतरी मारली. आपलं अस्तित्व म्हणजे काही स्वयंभू वगैरे नसतं रे. ते दुसऱ्यांच्या नजरेतल्या प्रकाशानंच प्रकाशमय होत असतं आणि... शेवटी आपण एकमेकांच्या इच्छेसाठीच तर जगायचं असतं नाही का समीर? आणि इच्छेला शरीर असायलाच हवं का?

समीर : एक माणूस म्हणून मला तुमच्या भावना समजतायत; पण डॉक्टर म्हणून नाही.

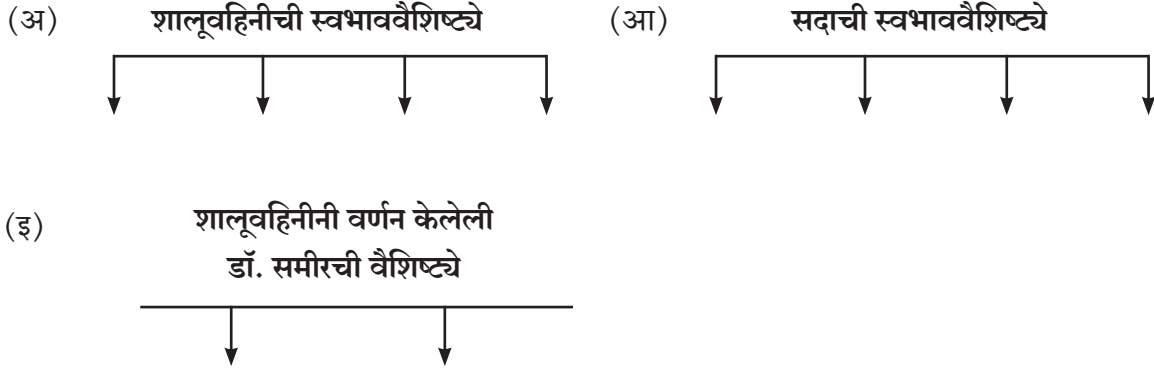
सदा : केवळ डॉक्टर म्हणून समीर, तू नाहीच आमचा प्रश्न समजून घेऊ शकणार. अरे, हिशेब अगदी साधा आहे. तुझ्याकडे एक गोष्ट आहे. ती माझ्याकडे नाही. ही नैसर्गिक विषमता तुझ्या वैद्यकीय मार्गानं दूर होऊ शकत नाही. सामाजिक विषमतेसारखं त्याचं रस्त्यावर प्रदर्शन मांडता येत नाही. आर्थिक विषमतेसारखं धोरणांना दोषी ठरवता येत नाही. म्हणून आम्ही रडत भेकत, कण्हत कुंथत, कोरडं आयुष्य जगण्यापेक्षा हा मार्ग निवडलाय रे. सोपा. अगदी सोपा. केवळ मानण्याचा मार्ग. जे 'नाही' ते 'आहे' असं समजण्याचा. जे मानलेलं 'आहे' ते आहेच असं समजून जगण्याचा. जगण्याला जे

दुसऱ्यासाठीही जगण्याचं जीवनसत्त्व हवं ते कल्पनेतून शोधण्याचा. मोहित आमचं जीवनसत्त्व आहे समीर. ते तुझ्या वैद्यकीय उपचारांनी बाहेर उपसून तू आम्हांला अशक्त करू नकोस. मोहित गेला तर आम्ही पांढरे फटक पडू रे, सगळी उष्णताच बाहेर पडून

उरतील फक्त दोन, बर्फाचे ठिसूळ पांढरे गोळे. नको आमच्या नादी लागूस. जा बाबा आमच्या घरातून. आमच्या जगातून म्हण हवं तर. निघ आता. आता नाही पुन्हा स्वच्छ मनानं आपण नजरा देऊ शकणार एकमेकांना. निघा तुम्ही आता.

(१) खालील कृती करा.

(२) स्पष्ट करा.

- (अ) शालूवहिनीचे पुत्रप्रेम.
 (आ) सदा व शालूवहिनीच्या जगण्याचे जीवनसत्त्व म्हणजे मोहित.

(३) उताऱ्यातील संवादांमधील खालील विधानांचा अर्थ स्पष्ट करा.

- (अ) नव्या जबाबदारीच्या ओझ्यानं वाकलो.
 (आ) इच्छेला शरीर असायलाच हवं का ?

(४) स्वमत.

- (अ) तुमच्या मते शालूचे वागणे योग्य वा अयोग्य ते सकारण स्पष्ट करा.
 (आ) 'शालूवहिनीचे पुत्रप्रेम नैसर्गिक आहे', या विधानाबाबत तुमचे मत स्पष्ट करा.
 (इ) शालूवहिनीच्या स्वगतातून मोहितच्या कपड्यांबाबत आलेले विवेचन स्पष्ट करा.

(५) अभिव्यक्ती.

- (अ) शालूला सदाने साथ का दिली असावी ते स्पष्ट करा.
 (आ) 'प्रत्येकाचीच आई शालूसारखीच पुत्रप्रेमाची भुकेलेली असते', या विधानाची सत्यता पटवून द्या.
 (इ) नाट्यउताऱ्याच्या शेवटाबाबत तुमचे विचार लिहा.

